

APOSTOLAT Marije Romarice, blagoslov za Evropo

sestra M. Cacilda Becker

Uvod: sestra Marié Munz

Vsaka podoba Marije Romarice, ki obiskuje ljudi je darilo, ki prihaja iz srca Božje Matere. Prinaša blagoslov in milost iz Svetišča. Vsaka kontaktna oseba/misijonar, ki prinaša podobo Marije Romarice v domove, jim s tem prinaša Božjo Mater samo in milosti iz Svetišča. Toda Apostolat Marije Romarice je še nekaj več. Je naša skupna Zaveza.

Je kakor mreža, ki povezuje in daje trdnost. Je kakor mreža v kateri nosimo drug drugega. Mreža, ki povezuje ljudi, ljudstva in narode. Da bi naš Apostolat mogel biti kakor močna mreža, potrebuje **močne povezovalne niti, skupno povezovalno identiteto**. O tem bomo razmišljali danes. Nad vsem stoji in vse pogojuje vprašanje: **Kako naj poteka naš projekt, naš APOSTOLAT Marije Romarice v deželah Evrope, da bi to mogel biti res blagoslovljen nov začetek, sposoben krečiti krščansko vero in kulturo?**

Predavanje: sestra M. Cacilda Becker

APOSTOLAT Marije Romarice - blagoslov za Evropo

I. UVOD

Schönstattka Marija Romarica roma po vsem svetu, tudi v Evropi.

Poglejmo zdaj, kaj vse spada k temu apostolatu. Naj za to v tem nagovoru uporabljam izraz „kampanja“, ker je tudi gospod Pozzobon uporabljal za svoj apostolat to oznako? V nekaterih državah in jezikih je manj primerno, uporabljati besedo „kampanja“, ker v tamkajšnji družbi nima pozitivnega značaja. Zato bomo tu uporabljali besedo APOSTOLAT.

V našem delovnem dokumentu Začetki APOSTOLATA Marije Romarice vidimo, s koliko različnimi izrazi lahko označimo našo „kampanjo“. Ime in naslov je lahko različen, stvar ostaja ista. Gospod Pozzobon je dejansko sprožil apostolat, akcijo. On ni hotel zgolj tega, da bi se Marijina podoba predajala iz roke v roko. S svojim apostolatom je hotel pomagati Božji Materi pri njenem delu za spremembo ljudi in družbe. To je pač njeno osnovno poslanstvo iz Svetišča.

Poglejmo torej zdaj vsi skupaj, kako si zamišljamo apostolat Marije Romarice iz Schönstatta.

Pogoji za organizacijo tega apostolata so kar najenostavnejši, vendar moramo razumeti, da so neka temeljna pravila oziroma obveze neizogibne, ker enotni kriteriji omogočajo skupno, enotno identiteto in dajejo apostolatu večjo učinkovitost. Enotni kriteriji, ki veljajo povsod, olajšujejo širjenje apostolata med državami in tudi pomagajo, da ostaja trajen.

Kaj spada h apostolatu? Kako je svoje misijonsko poslanstvo razumel gospod Pozzobon? Kako se je apostolat razvijal? V dokumentu Začetki APOSTOLATA Marije Romarice, najdete pod točkami 1 – 3 navedbe o nekaterih pomembnih zgodovinskih mejnikih, kako je napredoval ta apostolat.

Točka 4 v tem dokumentu, nosi naslov: „Svetopisemska utemeljitev.” Pri našem apostolatu gre za to, da tudi v današnji dobi podoživljamo svetopisemske dogodke. Dojeti moramo da, da Božja Mati dela isto tudi danes, kar je delala pred 2000 leti. Ona nam prinaša Kristusa. Vodi nas h Kristusu. Pater Kentenich je dejal: „Pri celotnemu Jezusovemu odrešenjskemu delu je Marija njegova trajna pomočnica.” Zato lahko rečemo:

II. TA APOSTOLAT JE BLAGOSLOV ZA VSE LJUDI NEKEGA NARODA IN BLAGOSLOV ZA VSE NARODE

V prvem predavanju nas je pater Walter popeljal v realnost naše celine Evrope, v njene odprte potenciale in njene možnosti. Nakazal je tudi, kakšni izzivi in kateri problemi obstajajo. Jaz pa vas sedaj vabim, da na kratko skupno obiščemo veliko deželo na neki drugi celini - Brazilijo. Zakaj?

Apostolat Marije Romarice se je „rodil” v Južni Ameriki, v Braziliji. Nastal je na podlagi nesebičnega žrtvovanja Božjega služabnika Joãoa Luiza Pozzobona za svoje poslanstvo.

João Luiz Pozzobon je svetniško živel in deloval. Nič drugega ni hotel biti, kot orodje Boga in Božje Matere. Apostolat, ki ga je sprožil, se odvija v Braziliji že 68 let. Tudi sama prihajam iz Brazilije. Tam sem dolgo delala za ta apostolat. Doživeli smo vzpone in padce. Iz tega se lahko učimo. Danes lahko ugotavljamo: Ta apostolat je Brazilijo spremenil. Poskušala vam bom to pojasniti, da boste mogli spoznati kako sta tamkaj Bog Stvarnik in Božja Mati delovala. Politične in ekonomske okoliščine v Evropi so drugačne, kot v Latinski Ameriki. Delovanje Božje Matere iz Svetišča pa je enako. Lahko samo potrdimo: Če je Bog napravil neki načrt, se ga tudi drži. Božja Mati iz Schönstattskega Svetišča, pomaga pri notranji obnovi družbe in Cerkve. Eno izmed sredstev za to je tudi naš apostolat Marije Romarice.

Prebivalstvo Brazilije je bilo okrog leta 1950, zelo katoliško in marijansko. To je bilo rodovitno polje za nastanek našega apostolata. Toda že prav kmalu je bil apostolat postavljena pred veliko preizkušnjo. Pater Kentenich ustanovitelj Schönstatta je moral leta 1952, po odredbi iz Vatikana, oditi v Milwaukee v ZDA v pregnanstvo. Cerkev je preiskovala: „Ali je Schönstatt res Božje delo?” To je bila težavna doba. Brazilski škofje so prepovedali vse Schönstattske aktivnosti. Nobenih prireditev ni bilo dovoljeno organizirati, nobenih romanj k Svetišču. Le gospod Pozzobon je smel s svojo veliko podobo Marije Romarice Auxiliarjem – obiskovati družine. Pri tem je moral premagovati mnoge ovire. Toda prav nič ga ni moglo odvrniti od tega, da prinaša v družine Mater in njenega Sina Jezusa. Na ta način se je, čeprav v omejenem obsegu, ohranjala pri življenju Schönstattska duhovnost. Božja Mati je pokazala, da je res velika misijonarka!

Z zaključkom II. vatikanskega koncila leta 1965, je prišel tudi konec eksila našega ustanovitelja. Apostolat se je mogel spet razvijati in neovirano krepiti. Toda zdaj so se pojavili novi izzivi.

V mnogih področjih Brazilije, niso pravilno uvedli novih spoznanj, ki jih je prinesel koncil. Iz mnogih župnijskih cerkva, so brez primernih pojasnil odstranjevali slike in kipe svetnikov in

Božje Matere. Mnogo nereda, negotovosti in nejasnosti je bilo tudi med duhovniki in v verskih skupnostih. Številni ljudje niso več čutili podpore in razumevanja za načine izražanja njihove vernosti in so se pričeli odmikati od sodelovanja pri življenju župnije.

V istem času in v naslednjih letih, se je pogosto in marsikje na zelo ekstremen način razbohotila tako imenovana „Teologija osvoboditve“ in prinesla s seboj mnoge nevšečnosti. Procesije so se spreminjale v demonstracije, pridige v politične govore. Nič več ni bilo evharističnih pobožnosti in podobno. In v tej situaciji opustošenja in praznih cerkva, se je pojavil apostolat Marije Romarice. Božja Mati je hotela pridobiti nazaj svoje otroke, krepiti njihovo vero in jih spet privedi v skupnost Cerkve. Počasi, vendar vztrajno je Božja Mati spet pridobivala pod svoje okrilje župnijo za župnijo.

V okviru apostolata Marije Romarice, danes po 68-tih letih, v Braziliji kroži skoraj 160.000 podob. Vsaka podoba mesečno obiše 30 družin. Ker ima brazilska družina še vedno povprečno 4 člane, to pomeni, da doživi okrog 24 milijonov ljudi mesečni obisk potujoče Božje Matere na svojem domu. To je 10 % brazilskega prebivalstva. V Braziliji je okrog 300 škofij in apostolat Marije Romarice poteka v skoraj vsaki škofiji.

V Braziliji se pojavljajo mnoge sekte in naš apostolat je prav v zadnjih letih, močno sredstvo v boju proti sektam. To nam sporočajo zlasti župnijski duhovniki. Voditelji sekt obljubljajo predvsem preprostemu ljudstvu vse mogoče, ko varajo ljudi, ki so v stiskah. Božji blagoslov prodajajo za delovno mesto, za zdravje, za ozdravitev od bolezni in za vsakovrstne „čudeže.“ Veliko razočaranje za našo deželo je, da imamo v vladi skorumpirane politike. Davčni oziroma proračunski denar, ki je namenjen za zdravstvo, izobraževanje in izgradnjo cest, uporabljajo zase in za svoje interese.

Pa pogledjmo sedaj sedanjo situacijo v naših Evropskih državah. Pri mnogih narodih, zlasti slovanskih in romanskih je češčenje Marije zelo razširjeno. V germanskih deželah je češčenje Marije bolj hladno. Za prebivalstvo vseh teh držav pa je značilno, da ljudje vse bolj iščejo varnost in orientacijo v drugih vrednotah.

Pomislimo samo na razmere, v kakršnih se nahajata zakon in družina...

Pomislimo na situacijo otrok in mladostnikov, ki pogosto v svoji družini ne najdejo več zavarovanosti in opore in so zato izpostavljeni drugim vplivom.

Pomislimo na nevarnosti, ki se pojavljajo v mnogih državah. Nevarnosti zaradi terorizma, zaradi težkih in pogosto nevzdržnih političnih razmer, zaradi napetosti in konfliktov med narodi in med nacionalnostmi in med narodnostnimi manjšinami v neki državi, ...

Doživljamo močan porast tako imenovane „mentalitete konzuma“. Zaupanje ljudi v materialne dobrine je večje, kot je zaupanje v Boga.

Vidimo, da v mnogih evropskih državah, zaradi zmanjševanja števila prebivalstva, zaradi izgube vere, pa tudi zaradi prestrukturiranja župnij..., upada število katoličanov.

Zakaj sploh navajam te težave? Ker nam nakazujejo, da narodi Evrope potrebujejo pomoč Božje Matere prav tako, kakor jo je potrebovala Brazilija v nekaterih časih svoje zgodovine. Seveda je primer vsakega naroda drugačen. Toda Božja Mati, Mati vseh narodov, je ena in ista za vse. Ona sama išče poti, kako bi nekje mogla delovati kot misijonarka in vzgojiteljica.

Ko je bil ob neki priložnosti gospod Pozzobon spet na poti s svojo podobo Božje Matere, ga je nekdo nadrl: „Svetniki naj ostanejo v cerkvi.“ Gospod Pozzobon mu je odgovoril: „Če ljudje več ne hodijo v cerkev, morajo pač svetniki hoditi k njim!”

Resnično Božja Mati ne more čakati, da ljudje pridejo k njej. Kot Mati, ki roma, hoče iti svojim otrokom naproti. Hoče jih obiskati tam kjer živijo. To je v družinah, v otroških vrtcih, v šolah in univerzah, v nakupovalnih središčih, v uradih in pisarnah, ... Ona gre k bogatim in izobraženim, pa tudi k revnim in preprostim. Pride k vernim in k takim, ki so izgubili upanje. Tega pa Ona ne more delati brez nas. Mi jo moramo prinašati ljudem z milostno podobo, pa tudi z našim življenjskim pričevanjem.

Božja Mati si nas je izbrala za svoje skromno orodje, za kakršno se je smatral tudi gospod Pozzobon, ki je dejal: „Jaz sem samo osliček, ki nosi Božjo Mater.”

S podobo Marije Romarice v obliki malega Svetišča, ki jo nekomu prinesemo, ne prihaja k nam samo neka neživa slika, marveč prihaja v podobi Marije Romarice, resnično sama Božja Mati, ki prinaša Jezusa. Ona se zanima za ljudi, h katerim pride in za njihove življenjske razmere. Predvsem gleda v njihova srca. Vidi njihovo trpljenje in njihovo hrepenenje, tudi njihovo obremenjenost s krivdo, njihove napake in neuspehe. Prinaša tolažbo in pomoč za duha, za dušo in za telo.

Že od vsega začetka apostolat Marije Romarice za gospoda Pozzobona ni bil samo neka „pobožna zadeva”, marveč tudi resen socialni projekt. Bil je pot in način za prinašanje ljudem pomoč in človeško toplino. Pri apostolatu se zgradi nova mreža medčloveških odnosov. Ko nekomu prinesemo podobo, ga tudi osebno srečamo. Ob srečanjih spoznavamo, kako nekdo živi, kakšne skrbi ima, kje je potrebna molitev ali morda materialna pomoč. Marija Romarica hoče graditi mostove od človeka do človeka, od naroda do naroda, od države do države, od celine do celine. Kristjane hoče združevati v veliko Božjo družino.

III. APOSTOLAT NAJ DOBI OBLIKO, KI JE ZA EVROPO NAJPRIMERNEJŠA

Leta 2007 je bilo 1. Evropsko srečanje odgovornih za apostolat Marije Romarice. Takrat so prišli predstavniki iz 10-tih držav: Španije, Portugalske, Italije, Hrvaške, Češke, Slovaške, Švice, Škotske, Irske in Nemčije. Danes smo tukaj iz 16-tih držav. Nekateri izmed vas so se udeležili tudi tega 1. srečanja.

Zaprosila sem nekaj zakonskih parov iz Nemčije, naj nam na kratko posredujejo svoje vtise o takratnem srečanju. Njihovo pričevanje povzemam z naslednjim stavkom: „Zelo jasno smo zaznali delovanje Svetega Duha. Čutili smo, da je to pomemben trenutek za Evropo in za apostolat Marije Romarice v Evropi. Zaradi tega smo sestavili zaključni dokument srečanja, ki so ga vsi udeleženci podpisali v kapeli ustanovitelja. V tej listini med drugim piše:

„V dobi, ko zaznavamo, da se naša celina Evropa spet tesneje zrašča skupaj in v okviru priprav na praznovanje 100 letnega jubileja od začetka milostnega Božjega delovanja 18.10.1914, smo se zamislili v znamenja, ki nam jih Bog pošilja po Mariji Romarici iz Schönstatta. Spoznali smo: [Tukaj nas je zbral Bog. To, kar nas povezuje, nikakor ni čustveno vzdušje nekega trenutka. Bog nas pošilja](#) na nadaljnje korake na tej skupni poti, da bodo po apostolatu Marije Romarice iz Schönstatta prebivalci naših dežel in vse Evrope, na novo odkrili korenine krščanstva in bo krščanski duh spet prisoten v življenju ljudi.”

Takrat se je tudi jasno izkristalizirala želja in namen, kronati Mater Trikrat Čudovito, Kraljico in Zmagovalko iz Schönstatta za Kraljico nove evangelizacije. Dejali smo si: Mi verjamemo, da nam Božja Mati zaupa nalogo, da se trudimo, da bi na naši celini Evropi in po vsem svetu Kristus spet dobil svoje mesto in priznanje. In rekli smo: „Za to nalogo se dajemo na razpolago“. Zato smo tudi vsi podpisali ta zaključni dokument na nagrobniku našega očeta in ustanovitelja.

Na tej spletni strani imate možnost ogledati si omenjeni zaključni dokument 1. Evropske konference iz leta 2007. Ta listina je osnova za naše nadaljnje Evropsko sodelovanje.

Pri velikem Evropskem romanju v Schönstatt leta 2012, je bilo kronanje Božje Matere za „[KRALJICO NOVE EVANGELIZACIJE EVROPE](#)“ eden od vrhuncev celotne prireditve. Potovanje Auxiliarja za Evropo po državah Evrope kaže, koliko blagoslova prihaja iz takih dogodkov vse do danes. Auxiliar in s tem Marija je obiskala večino držav že dvakrat. Podobo smo prinašali iz ene države v drugo. Delimo si občutje, Ona nas povezuje.

V dokumentu 1. Evropske konference, je tudi zapisano: „[Skupno hočemo iti naprej po tej poti.](#)“ Kako hočemo iti naprej? V delovnem dokumentu [Začetki APOSTOLATA Marije Romarice](#) smo poskušali predstaviti osnovne smernice za potek apostolata Marije Romarice, da bi imeli enotno predstavo o tem: Kaj je in kakšen je namen tega apostolata, ne glede na to ali poteka na Poljskem, v Nemčiji, v Italiji, v Rusiji ali katerikoli drugi državi. Danes in tukaj nimamo časa, da bi skupno prebrali in prediskutirali prav vse točke. To naj bo naloga odgovornih po posameznih državah. Zadržimo pa se zdaj skupno pri [točki 5](#), ki nosi naslov: [Nasveti diakona Pozzobona, kako naj se razširja apostolat](#):

1. [POVEZANOST S SVETIŠČEM](#)

[Blagoslov za apostolat prihaja iz Svetišča.](#) Morda ste tudi vi to že začutili? Tam kjer ni prave povezanosti s Svetiščem, polagoma obledijo in izginejo gorečnost, veselje, navdušenje, pa tudi blagoslov. Povezanost s Svetiščem zagotavljajo: odgovorne osebe, koordinatorji, kontaktne osebe in osebe, ki jih pri njihovem prizadevanju podpirajo s tem, da živijo svojo [Zavezo ljubezni](#) in vedno znova prinašajo v vrč svoje prispevke za [Zaklad milosti](#).

O Pozzobonovem apostolatu je pater Kentenich dejal: „Ali čutite, kako v delu gospoda Pozzobona prihajajo do izraza in učinkovito delujejo vse temeljne moči Schönstatta.“ In katere so tiste temeljne moči Schönstatta? [Svetišče](#), [Zaveza ljubezni](#), [prispevki za Zaklad milosti](#). Vse to označimo čisto enostavno z motom: **NIČ BREZ TEBE BOŽJA MATI, NIČESAR BREZ NAS!**

Diakon Pozzobon je bil zelo prevzet nad prvimi mladimi, ki so pomenili začetek Schönstattskega gibanja, posebno nad [Jožefom Englingom](#), katerega 100 letnico smrti letos praznuje Schönstattska družina v Franciji in vsa svetovna Schönstattska skupnost. Ljubil je Schönstattsko Svetišče in v njem v Zaklad milosti, daroval Božji Materi neštete prispevke ljubezni. Kot dar za Svetišče je Božji Materi ponudil tudi svoje življenje. Ko je pater Kentenich leta 1948, v kraju Santa Marija posvetil prvo Schönstattsko svetišče v Braziliji je dejal:

„Vse je odvisno od tega ali se bo tu našel nek drugi Jožef Engling, ki se bo daroval Božji Materi in se ji popolnoma izročil na razpolago, da ga vzgaja. Potem vam lahko zagotovim..., da se bosta Božja Mati in Odrešenik tukaj nastanila... Pravzaprav bi vas sedaj moral vprašati: Kdo hoče biti drugi Jožef Engling, Jožef Engling Južne Amerike? Odgovor se glasi: Božja Mati to ve...“
pater Jožef Kentenich, 1948

João Luiz Pozzobon je želel postati Jožef Engling, za Brazilijo. Sestra M. Teresinha Gobbo, ki je gospoda Pozzobona dobro poznala in bila z njim v stalnem kontaktu je kasneje v nekem pismu, ki ga je poslala v Nemčijo, zapisala:

„...Gospod Pozzobon je drugi Jožef Engling. Je skoraj slep, ... vendar se popolnoma žrtvuje za MTA in njeno zadevo. ... Vsak večer spremlja podobo MTA in zbira ob njej od 150 do 200 ljudi. V deževnem vremenu hodi bos po blatnih poteh in drugi za njim. Uspeva mu, spreobračati največje grešnike in jih privedi do tega, da opravijo velikonočno spoved... Pred dnevi je dejal, da je spoznal, da za to, da si apostol, nista potrebna visoko znanje in izobrazba. Zadostujejo žrtve in to, da nočeš za to imeti nikakršnega plačila. Takim ljudje sledijo ...”

2. IZROČITI SE POPOLNOMA MARIJI NA RAZPOLAGO, KOT NJENO ORODJE

Gospod Pozzobon ni hotel biti nič drugega, kot orodje Božje Matere in njen služabnik. To je bil zanj smisel in vsebina apostolata. Ne gre ne za denar, ne za ugled in vpliv. Zastonj smo prejeli, zastonj dajajmo. *prim. Mt 10, 8*

Gospod Pozzobon je izžareval veselje. Svoj apostolat, ki je od njega zahteval mnoge odpovedi, je opravljal z veseljem. Nad Božjo Materjo je bil resnično navdušen, zato je tudi mogel navduševati druge. In njegovo navdušenje ni bilo nikakršna zasanjanost, marveč dejavna ljubezen, ki je vse podarjala. Če naj apostolat cveti in prebujajo k življenju, potrebuje ljudi, ki se z veseljem in navdušenjem počutijo orodja v rokah Božje Matere. Potrebni so mnogi, ki kakor Jožef Engling ali João Luiz Pozzobon želijo, da jih Božja Mati vzgaja in hočejo sodelovati pri njenem poslanstvu, ki ga opravlja iz Svetišča.

V Braziliji je občasno prihajalo do skušnjave, da bi tisti, ki so odgovorni za apostolat, imeli določen vpliv in uživali primeren ugled. V mnogih pokrajinah, vabijo tudi v današnjem času škofijskega koordinatorja apostolata na večje prireditve in na njih nastopa ob škofu in županu.

V Evropi temu ni tako. Lahko pa se zgodi, da so v igri ugled, čast in vpliv tam kjer koordinatorji in odgovorni za apostolat zadržujejo vse obveznosti v svojih rokah, kjer niso zadosti odprti za druge sodelavce ali si premalo prizadevajo, da bi tudi drugi prevzemali svoj del odgovornosti za potek apostolata. Običajno to ni mišljeno zavestno negativno, marveč si mislijo: Drugi tega ne znajo, marsičesa ne vedo, ... i.t.d.

V Braziliji smo doživeli izkušnjo, da je po določenem času apostolatu zmanjkalo elana, postal je tako rekoč utrujen. Ni bilo več začetnega navdušenja in poleta. Vprašali smo se: Zakaj je naenkrat tako? In ugotovili smo:

Odgovorni so postali starejši ali pa so imeli še mnoge druge obveznosti. Mnogi so postali enostavno utrujeni. Sami so čutili, da jim manjka začetne energije, da iz tega ali onega razloga ne morejo več postoriti vsega, kar bi bilo potrebno, niso pa hoteli tega povedati sami od sebe, ker so bili čustveno navezani na apostolat Božje Matere.

Ko smo to spoznali, smo pričeli popolnoma objektivno določati dobe trajanja za posamezna odgovorna mesta. To je privedlo do pomembnih sprememb in napredka. Sprva smo imeli probleme: Zakaj naj bo to tako? To je vendar moja naloga! Zakaj naj jaz, ki sem vse začel, to nalogo kot koordinator prepustim drugemu? Toda odločno smo postavili meje. Odgovorni za apostolat opravljajo svoje delo točno določen čas, nato morajo svojo odgovornost prepustiti drugemu.

Danes ugotavljamo: Ta odločitev je dala apostolatu novo moč in novo dinamiko. Zakaj?

Tisti, ki so bili odgovorni za določene zadeve in so svoj mandat končali, imajo mnogo izkušenj. Po predaji odgovornosti pa tudi več časa, da lahko sodelujejo pri izobraževanju novih sodelavcev in pri pripravi prireditev ali te celo vodijo. Na ta način se multipliciramo. In ti, ki na novo sprejemajo odgovorne naloge, prinašajo novo kreativnost, nove ideje in motivacijo. Vzpostavljajo kontakte z novimi osebami, ki želijo prejemati podobo Marije Romarice. Iz mnogih držav sporočajo, da apostolat vzbudi vodstvene sposobnosti pri mnogih osebah, ki prej niso niti pomislile, da take sposobnosti imajo. Verjamem, da so taki tudi tu med vami.

Če se v neki državi opazi zastajanje in utrujenost apostolata je dobro, da se vprašamo: Kaj more biti temu vzrok? Pride čas, ko moramo sami sebi zastaviti vprašanje: Ali mar ne bo apostolat dobro in nemoteno potekal naprej, če jaz ne bom več mogel skrbeti za to???

Prav je, da se kot odgovorni za apostolat občasno vprašamo: V kakšni smeri naj se predvsem trudimo, da bo Marija Romarica tudi v bodoče in še intenzivneje potovala po naših krajih, obiskovala družine in sproščeno sejala svojo dinamično moč?

Zelo pomembno je, da se zavedamo, da smo vsi le skromna orodja Božje Matere, njeni „mali oslički“, ki Jezusa in Marijo prinašajo do ljudi. Božja Mati je dejala: Gospodova dekla sem, hočem mu služiti. Če smo ji podobni, Ona po nas dela čudeže cvetočega apostolata. Če se popolnoma zanašamo na Njeno pomoč, nam bo tudi uspelo voditi apostolat tako, da bomo pridobili nove sodelavce. Našim črnogledim mislim, da je to za nas pretežko delo, navkljub.

IV. OBVEZUJOČI NAČIN ZA VODENJE APOSTOLATA V EVROPI, ALI VEZNI VOZLI V MREŽI MARIJE ROMARICE

Poglejmo še enkrat skupaj na **točko 7**, v našem dokumentu Začetki APOSTOLATA Marije Romarice: „Obvezujoči način za Evropo“ Tam sicer piše „za Evropo“ toda principi, ki so navedeni tu, veljajo za ves svet. *Vzemimo si spet 5 minut časa in v miru preberimo poglavje 7*

Kaj spada k apostolatu Marije Romarice? Kaj je naloga kontaktne osebe, naloga spremljevalca?

1. **GRE ZA PODOBO, KI MORA ROMATI!** Če jo neka družina ali oseba zadržuje pri sebi in ne daje naprej, s tem preprečuje, da bi Marija obiskala drugo družino ali osebo, ki prav tako upravičeno pričakuje, da bo prejela podobo v dogovorjenem času. Seveda lahko nekdo reče: „Božjo Mater potrebujem pri meni doma, ker me muči težka zadeva.“ Toda, kako naj vem, da se morda tudi drugi ne spopadajo s svojo „težko zadevo“ in prav tako potrebujejo obisk Božje Matere.

Če podoba ne potuje več, se vrne organizatorju apostolata! Za to poskrbi kontaktna oseba ali področni koordinator. Podobe Marije Romarice, ki se uporabljajo v tem apostolatu, imajo točno določeno **obliko in velikost** kakršna je bila sprejeta 1. novembra 2000, v kraju Santa Marija v Braziliji. Vse podobe so oštevilčene. Če bi kdo želel pridobiti tehnične podatke o podobi, jih lahko dobi.

2. **GRE ZA LJUDI, KI ŽELIJO, DA JIH BOŽJA MATI OBIŠČE!** Marija se hoče srečati z ljudmi na zelo človeški način. Mi Mariji Romarici dajemo obraz. Ona potrebuje ljudi, ki se zanimajo za sočloveka, ki so sposobni in pripravljeni poslušati ga, ki se s svojim osebnim angažmajem v župniji, trudijo drugim posredovati zaklad vere. Mi smo obraz Božje Matere, njene roke, njene oči, njene noge, njeno srce, njeno orodje, ...
3. **GRE ZA BOŽJI BLAGOSLOV IN MILOSTI, KI SE IZLIVAJO IZ SVETIŠČA.** Gre za življenjski moto: „Nič brez Tebe Božja Mati, ničesar brez nas!“ Gre za živeto „Zavezo ljubezni“. Naše molitve, naš trud, naše žrtve... vse lahko postane blagoslov, če to položimo v vrč kot naš prispevek za „Zaklad milosti“.
4. **DOBRE IZKUŠNJE ZA NADALJNJE USPEŠNO ŠIRJENJE APOSTOLATA.** Če hočemo, da se bo apostolat o katerem govorimo, uspešno razvijal in še naprej nagovarjal ljudi s posredovanjem Božjih milosti je potrebno, da v to vložimo svoje molitve in svoje delo.

V tem smislu je zelo pomembno izobraževanje kontaktnih oseb in koordinatorjev. Na ta način se poveča učinkovitost apostolata. Je pa tudi velika pridobitev za župnijske skupnosti in za samo Schönstattske gibanje. Ob izobraževanju se sprostijo mnoge sposobnosti posameznikov, obogatita se vednost in znanje s področja samovzgoje, razširi se poznavanje Schönstattske duhovnosti. Tukaj se srečujemo tudi s pripravo kontaktnih oseb, pa tudi družin, na sklenitev „Zaveze ljubezni“.

Vsi, ki se srečamo z apostolatom Marije Romarice smo povabljeni, da se globlje zasidramo v Schönstattske duhovnost. V posameznih primerih morda celo spoznamo svojo poklicanost, vključiti se v eno izmed občestev ali skupnosti Schönstattskega gibanja.

Idealno bi bilo, da se vsaka kontaktna oseba ali koordinator enkrat na leto udeleži izobraževalnega programa pri enem izmed Schönstattskega svetišč. To prav gotovo prinaša napredek.

Iz kraja Atibaia v Braziliji, poročajo o naslednji izkušnji: Vsak teden prispejo do tamkajšnjega Svetišča mnogi romarji. To se je razvilo prav zaradi tečajev, ki so jih za bodoče kontaktne osebe in koordinatorje, opravljali v tem Schönstattskega središču.

Ko so po župnijah organizirali prevoz tečajnikov do Schönstattskega centra, običajno letih ni bilo dovolj za poln avtobus. Da so avtobuse napolnili, so povabili v avtobus tudi druge župljane. Na ta način je prihajalo do Schönstattskega svetišča vedno več ljudi. To pa je spet povzročilo, da so ob svetišču potrebovali vedno več pomočnikov, ki so skrbeli za potrebe romarjev. To skrb je prevzelo mnogo članov Schönstattskega gibanja. Tako raste družina verujočih – Schönstattska družina.

Taka srečanja se lahko pripravijo tudi po domovih v „domaćih Svetiščih“, ob malih kapelicah s podobo Schönstattske MTA ali v župnijskih cerkvah, s primerno podobo Schönstattske MTA, zlasti v državah kjer še ni Schönstattskega Svetišča ali je to preveč oddaljeno.

Naj zaključim z mislijo ustanovitelja patrov palotincev Vinka Pallottija, ki sta jo pogosto izražala tako palotinski pater Jožef Kentenich, kakor tudi diakon João Luiz Pozzobon:

MARIJA je velika misijonarka! ONA bo delala čudeže!

